

গ্ৰহণৰ ভৱিষ্যৎ বাণী

তপন কুমাৰ শৰ্মা

আজি-কালিৰ কথা সুকীয়া। চেকেণ্ডলৈকে শুদ্ধকৈ গ্ৰহণৰ কথা কৈ দিয়ে; নাছাই আগন্তুক এহেজাৰ বছৰলৈ, খ্ৰীঃ ৩০০০লৈ, যিমানবোৰ গ্ৰহণ লাগিব, সকলোবোৰৰ সময় আৰু মেপ সহ তৈয়াৰ কৰি থৈছে; আনকি হৈ যোৱা তিনিহাজাৰ মান (খ্ৰীঃপূঃ ১৯৯৯ৰ পৰা) বছৰৰ সকলোবোৰ গ্ৰহণৰ সময় আৰু মেপ তৈয়াৰ কৰি থৈছে। নাছাই এইবোৰ কৰিব পাৰিছে ছুপাৰ কম্পিউটাৰৰ সহায়ত, লগত আছে জ্ঞান। সূৰ্য্য, পৃথিৱী, চন্দ্ৰ সকলেৰে সঠিক বেগ, গতিপথ, চুম্বকীয় ক্ষেত্ৰ আৰু সকলোবোৰ দৰকাৰী তথ্য আছে। আমি যে গ্ৰহণৰ সময়সূচীবোৰ দিওঁ- সকলোবোৰ নাছাৰ তথ্য, নাছাৰ গ্ৰহণ সম্পৰ্কীয় এটা ওৱেব পৃষ্ঠাই আছে।

পাছে আমি এটা কথাত সাংঘাটিক বিস্ময়বোধ কৰোঁ- প্ৰায়বোৰ পৌৰাণিক সভ্যতাই গ্ৰহণৰ ভৱিষ্যবাণী কৰিছিল, পৌৰাণিক খনন কাৰ্য্য, পৌৰাণিক লিপি আদিয়ে এই কথা নিশ্চিত কৰিছে।

বেবিলনীয়, ছুমেৰীয়, ইজিপ্ত, গ্ৰীছ, মেচপটোমীয়া, চীন আৰু ভাৰত প্ৰায় সকলো সভ্যতা।

কিংবদন্তীৰ মতে চীন দেশৰ চি আৰু হো নামৰ দুজন জ্যোতিষীক সূৰ্য্যগ্ৰহণ শুদ্ধকৈ ভৱিষ্যবাণী কৰিব নোৱাৰাৰ বাবে মৃত্যুদণ্ড দিয়া হৈছিল। বিজ্ঞানৰ ইতিহাসবিদসকলৰ মতে ভৱিষ্যবাণী কৰিব নোৱাৰা সূৰ্য্যগ্ৰহণটো লাগিছিল ২২ অক্টোবৰ ২১৩৪ খ্ৰীঃপূঃ।

মহাভাৰতৰ জয়দ্ৰথ বধৰ পূৰ্ণাঙ্গাস সূৰ্য্যগ্ৰহণৰ শিহৰণকাৰী ঘটনা আমি জানো; মহাভাৰত ইতিহাস হয়নে, ইয়াৰ সময় প্ৰকৃততে কিমান এইবোৰ বিতৰ্ক এৰাই চলি ক'ব পাৰি, সেই সময়ত গ্ৰহণৰ ভৱিষ্যৎ বাণী হৈছিল।

আমাক আমনি কৰি থকা প্ৰশ্নটো হ'ল পৌৰাণিক সভ্যতাত, খ্ৰীঃপূঃ ২০০০ত মানুহে পৃথিৱী ঘূৰণীয়া, ই সূৰ্য্যৰ চাৰিওফালে ঘূৰে, এইবোৰ কথা নাজানিছিল, তেনেহ'লে ভৱিষ্যবাণী কেনেকৈ কৰিছিল ?

গুহা মানৱেও আকাশলৈ চাইছিল, আকাশৰ তৰাবোৰে কৰা আকৃতি তেওঁলোকে গম পাইছিল, আকৃতি মানে সিংহ, ভালুক আদি; কিন্তু কৃষি সভ্যতা গঢ় লোৱাৰ পাছত, আজৰি সময় ওলালত, মানুহে বেচি মনোযোগেৰে আকাশলৈ চাইছিল। আকাশীয় বস্তুসমূহ, বিশেষকৈ চন্দ্ৰ-সূৰ্য্য আৰু উজ্জ্বল তৰা কেইটা, মানুহে লক্ষ্য কৰিছিল, বিশেষকৈ উদয় হোৱা আৰু মাৰ যোৱা সময়টো চাইছিল। কিছুমান বিশেষ তৰা সন্ধিয়াৰ আকাশত ওলোৱা মানে একোটা বিশেষ ঋতু হৈছিল।

এইখিনি কৰিবৰ কাৰণে বিশ্বখন সৌৰ-কেন্দ্ৰীক নে ভূ-কেন্দ্ৰীক নজনাকৈয়ে হৈ যায়। আনকি পৃথিৱী চেপেটা নে ঘূৰণীয়া তাকো নজনাকৈ চলি যায়।

তেওঁলোকে, প্ৰায় কেইটা সভ্যতাই, একোখন কেলেণ্ডাৰ প্ৰস্তুত কৰিছিল, কেলেণ্ডাৰৰ প্ৰয়োজন হৈছিল একোটা খেতি বছৰটোৰ সঠিক সময়ত কৰিবৰ বাবে। ২৯/৩০ দিনৰ মূৰে মূৰে পূৰ্ণিমা আৰু অমাবস্যা হয় সেইয়াও তেওঁলোকে জানিছিল, নিয়মীয়া পৰ্য্যবেক্ষণত ই নিজে ধৰা পৰে। এই পূৰ্ণিমা আৰু অমাবস্যা কিছুমানত গ্ৰহণ লাগে। এই যে আমি কৈছিলোঁ- বছৰেকত ৪টাৰ পৰা ৭টা গ্ৰহণ লাগে, সেই কথাটো একে ঠাইৰ পৰা চালে শুদ্ধ নহয়, উদাহৰণ স্বৰূপে- ২০২১ চনৰ ৪টা গ্ৰহণৰ ভিতৰত ২টা দিল্লীৰ পৰা দেখা নগ'ল, ২৬ মে' আৰু ১০ জুনৰ গ্ৰহণ দুটা। পৃথিৱীৰ একে ঠাইতে থাকি দেখা গ্ৰহণৰ সংখ্যা অলপ পাতল।

অ, এইখিনি কথা কিয় ক'লোঁ! প্ৰশ্নটো আছিল আদিম মানুহে কেনেকৈ গ্ৰহণৰ কথা আগতীয়াকৈ কৈছিল?

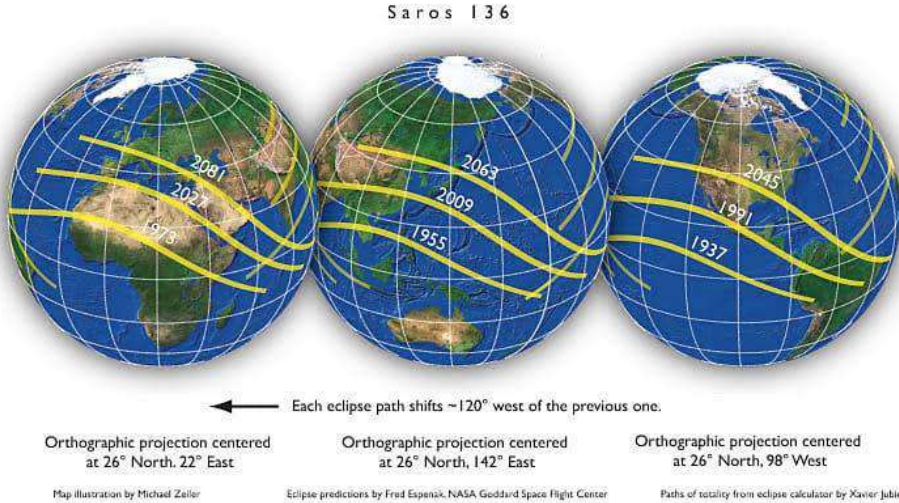
আমি যদি বছ বছৰ, এই ৫০/১০০ বছৰ একেলেথাৰিৰে চাওঁ, তেতিয়া হ'লে সূৰ্য্যগ্ৰহণৰ কিছুমান আৰ্হি বা পেটাৰ্ণ পাও, কিছু নিদিষ্ট বছৰৰ মূৰে মূৰে গ্ৰহণ কিছুমান লাগে; আদিম কৃষিজীৱি সমাজে এনে পেটাৰ্ণ কিছুমান লক্ষ্য কৰিছিল। ২২৩টা চান্দ্রমাহৰ (১৮ বছৰ ১১ দিন ৮ঘণ্টা) মূৰে মূৰে সূৰ্য্যগ্ৰহণ লক্ষ্য কৰিছিল। এই পেটাৰ্ণবোৰৰ সহায়ত সূৰ্য্যগ্ৰহণৰ ভৱিষ্যতবানী কৰিছিল। বেবিলনীয় সকলে এনে ছৰাচ পেটাৰ্ণ লক্ষ্য কৰিছিল, এওঁলোকক ইতিহাসত নব্য-বেবিলিয়ান বুলিছিল, অথবা চালডিল সাম্ৰাজ্য বুলি উল্লেখ আছে। এইটো সময়েই ছৰাচ, এই সময়চোৱাৰ মূৰে মূৰে চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য আৰু পৃথিৱী থিক একে ধৰণৰ জামিতিক সজ্জালৈ আহে, আৰু একেধৰণৰ গ্ৰহণ লাগে। একে ঠাইৰ পৰা প্ৰায় একে ধৰণৰ দুটা সূৰ্য্যগ্ৰহণৰ বাবে ৫৪ বছৰ বৰ লাগে।

বেৰিলনীয় সকলৰ পাছত হিপাৰকাচ আৰু টলেমীয়ে এই পেটাৰ্ণৰ কথা জানিছিল। এই পেটাৰ্ণবোৰেই আধুনিক ছৰাচ চাৰ্কোলবোৰ। এনে চাৰ্কোল বহুত আছে। নাছাৰ অতি প্ৰসিদ্ধ জ্যোতিৰ্বিদ ফ্ৰেড এছপানাকে ১৩৬ ছৰাচ চাৰ্কোল 'ট্ৰেচ' কৰিছে। একে সময়তে প্ৰায় ৪০/৪২ টা চাৰ্কোল চলি থাকে।

অ, আৰু এটা কথা কৈ থওঁ- পৌৰাণিক সকলোবোৰ কেলেণ্ডাৰ চান্দ্রমাহৰ ভিত্তিত কৰা, কেলেণ্ডাৰ বিকাশৰ শেষ পৰ্যায়ত সৌৰ মাহবোৰ হৈছে, সৌৰমাহ মানে এবছৰক ১২টা ভাগ কৰি লোৱা মাহবোৰ। ইছলামিক কেলেণ্ডাৰ এতিয়াও চান্দ্র ভিত্তিক, যাৰ বাবে ৰমজান মাহ প্ৰতিবছৰে ১১ দিন আগুৱাই।

ভাৰতীয় কেলেণ্ডাৰ চান্দ্র আৰু সৌৰ কেলেণ্ডাৰ সংমিশ্ৰিত, বছৰটো সৌৰ বছৰৰ লগত মিলাই, কিন্তু ধৰ্মীয় পৰ্ব/উৎসৱবোৰ চান্দ্র তিথি মতে, পূজা, জন্মাষ্টমী আদি। বুদ্ধ, শংকৰ, মাধৱ সকলোৰে জন্ম, মৃত্যু চান্দ্র তিথি মতে, আনকি মাক-দেউতাকৰ শ্রাদ্ধ আদি চান্দ্র তিথি মতেই পালন কৰা হয়।

গ্ৰীচসকলে দুহেজাৰ দুশ বছৰ আগেয়ে, গ্ৰহণৰ ভৱিষ্যৎ বাণী কৰিবলৈ কম্পিউটাৰ সাঁজিছিল, ঐতিহাসিক তথ্যই তাকেই কয়। আশ্চৰ্য্য!

সময়- ১৯০০ চন, মাহটো গম নাপালোঁ। ভূমধ্য সাগৰত এডল সাগৰৰ স্পঞ্জ সংগ্ৰহ কৰা ডুবাৰুৱে উক্ত কামত মগ্ন আছিল; হঠাতে সাগৰীয় ধুমুহাই পালে। তেওঁলোকে ওচৰতে থকা এণ্টিকাইথেৰা নামৰ দ্বীপত আশ্ৰয় ল'লে। তাৰ পিছদিনা কাষৰ পাজৰৰ ঠাইত ডুব মাৰোতে পৌৰাণিক জাহাজৰ ভগা অংশ কিছুমান পাই তুলি আনিলে।

কেতিয়াৰ জাহাজ? পাছত গম পোৱা গ'ল- এইখন প্ৰায় ২০০০ বছৰৰ আগেয়ে ডুব যোৱা জাহাজৰ অংশ। প্ৰাথমিক অনুসন্ধান মতে- জাহাজখন খ্ৰীঃপূঃ ৭০ৰ পৰা ৬০ৰ ভিতৰত এচিয়া মাইনৰৰ পৰা ৰোমলৈ যাত্ৰা কৰা জাহাজ।

এই জাহাজৰ ভগ্নাৱশেষ উদ্ধাৰৰ শিহৰণকাৰী দিশটো হ'ল- সংগৃহীত অংশবোৰত জোতাৰ বাকচৰ সমান ডাঙৰ, ৩০ ডাল গীয়েৰ যুক্ত যন্ত্ৰ এটা পোৱা গ'ল, ভঙা ভঙা বহু ব্ৰঞ্জৰ অংশ জোৰা দিলত এই যন্ত্ৰৰ ৰূপ এটা পোৱা গ'ল, ইয়াৰ নাম দিয়া হ'ল- 'এণ্টিকাইথেৰা মেকানিজম'। হাতেৰে চলোৱা এই গীয়েৰ বক্সটো এটা কম্পিউটাৰ, ইয়াৰ সহায়ত কোনো নিদিষ্ট সময়ত চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য, আৰু তৰা কিছুমান অৱস্থান নিৰ্ণয় কৰিব পাৰি, লগতে ইহঁতৰ ভৱিষ্যতৰ কোনো সময়ৰ অৱস্থান জানিব পাৰি। যন্ত্ৰটোৰ গাত কিবাকিবি লিখাও আছে। ত্ৰিমাত্ৰিক ইমেজিঙৰ সহায়ত এইবোৰ পাঠোদ্ধাৰ কৰা হৈছে, পৌৰাণিক গ্ৰীক ভাষাত লিখা। এই যন্ত্ৰটো কেনেকৈ চলাব লাগে তাৰ দিহা দিয়া আছে, এই পাঠোদ্ধাৰ ২০১৬ চনৰ 'আলমাগেষ্ট' নামৰ জাৰ্নেলত প্ৰকাশ কৰা হৈছিল।

যন্ত্ৰটোৰ ওপৰত ৰাশিচক্ৰৰ চাৰ্ট এখনো পোৱা গৈছে, ইয়াৰ মাজেদি চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য আৰু নক্ষত্ৰ গতিপথ উলিয়াব পাৰি। সম্পূৰ্ণ পাঠ ইয়াত বাহুল্য হ'ব।

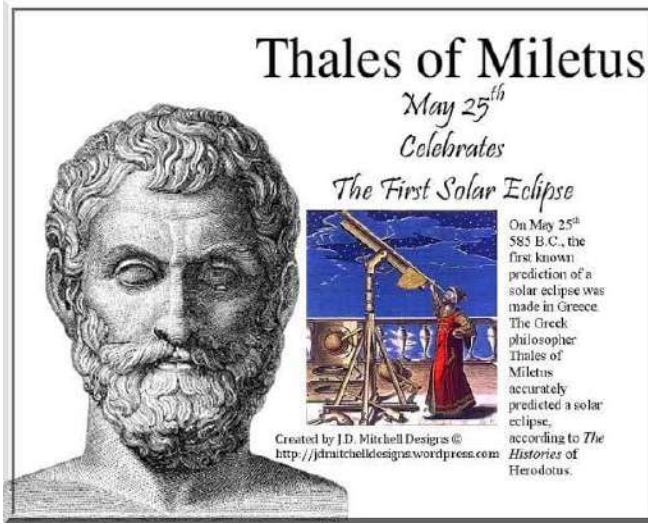
এই যন্ত্ৰ, ২২৩ চান্দ্রমাহৰ ছৰাচ চক্ৰৰ জ্ঞান প্ৰয়োগ কৰি সঁজা। ২০১৪ চনৰ 'নেচাৰ' আলোচনীত প্ৰকাশ পোৱা মতে 'এণ্টিকাইথেৰা মেকানিজম'ৰ সময় খ্ৰীঃপূঃ ২০৫ বৰ্ষ।

গ্ৰীক দাৰ্শনিক খেলচে এটা পূৰ্ণগ্ৰাস সূৰ্য্যগ্ৰহণৰ শুদ্ধ ভৱিষ্যদ্বাণী কৰা বুলি কোৱা হয়। সময়- খ্ৰীঃপূঃ ৫৮৫, এই ভৱিষ্যদ্বাণীৰ ফলত এখন যুদ্ধৰ সামৰণি পৰিছিল আৰু শান্তি প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল, যুদ্ধখন লিডিয়ান্চ আৰু মেডেচসকলৰ মাজত অনুষ্ঠিত হৈছিল।

আপোনালোকে জানিলেও খেলচৰ (খ্ৰীঃপূঃ ৬২৩- খ্ৰীঃপূঃ ৫৪৫) পৰিচয় এটা দি থওঁ- চক্ৰেটিচৰ আগৰ যুগৰ শ্ৰেষ্ঠতম গ্ৰীক পণ্ডিতৰ অন্যতম খেলচ, তেখেত দাৰ্শনিক, গণিতজ্ঞ, জ্যোতিৰ্বিদ। বসতি- এচিয়া-মাইনৰ, বৰ্তমান তুৰ্কীস্থানৰ অন্তৰ্গত, ভূমধ্যসাগৰ আৰু কৃষ্ণসাগৰৰ মাজত।

'চক্ৰেটিচ-প্লেটো'ৰ আগৰ শতিকাত সাতজন গ্ৰীক মহাঋষিৰ নাম উল্লেখ আছে, তাৰ ভিতৰত এজন খেলচ্, খেলচৰ নামত জ্যামিতৰ উপপাদ্য এটাও আছে, যিটো ইউক্লিডৰ জ্যামিতিত উল্লেখ আছে, আমিও পঢ়িছিলোঁ।

খেলচৰ এই ভৱিষ্য বাণী আৰু যুদ্ধৰ অৱসানৰ কাহিনীটো গ্ৰীক ইতিহাসবিদ হেৰ'ডটাচে (খ্ৰীঃপূঃ ৬২৩- খ্ৰীঃপূঃ ৫৪৫) উল্লেখ কৰি গৈছে। হেৰ'ডটাচৰ কথা আমি বিশ্বাস কৰিব পাৰোঁ কাৰণ

তেওঁ খেলচতকৈ সৰু হ'লেও শেহৰ ফালে একে সময়ৰ, দ্বিতীয়তে খেলচক 'ইতিহাসৰ জনক' আখ্যা দিয়া হয়, এজন বিশ্বাসযোগ্য ইতিহাসবিদ, আনহাতে নাছাৰ তথ্যৰ লগত উক্ত গ্ৰহণটো মিল আছে, সেই হিচাপত যুদ্ধ অৱসানৰ বা গ্ৰহণৰ সঠিক সময় ২৮ মে' ৫৮৫খ্ৰীঃপূঃ।

যুদ্ধৰ অৱসান- যুদ্ধখন লিডিয়ানচ্ আৰু মেডেচসকলৰ মাজত প্ৰায় ছবছৰ জুৰি চলি

আহিছিল, যুদ্ধৰ অৱসান হোৱা নাছিল, কোনো এটা পক্ষই স্পষ্টকৈ জয়লাভ কৰা নাছিল; সূৰ্য্যগ্ৰহণ বেয়া সময়ৰ প্ৰতীক বুলি সেইসময়ত বিশ্বাস আছিল, সেয়েহে খেলচৰ মধ্যস্থতাত দুয়োপক্ষই শান্তি চুক্তিৰ দ্বাৰা যুদ্ধৰ অৱসান ঘটায়।

এইবাৰ কওঁ কলম্বাচৰ কাহিনীটো। যদিহে আপুনি প্ৰথমবাৰ শুনিছে যদি সঁচাই উপভোগ কৰিব, উত্তেজিত হ'ব। কলম্বাচৰ সমুদ্ৰযাত্ৰাৰ কথা আমি আটায়ে জানো। পৃথিৱী ঘূৰণীয়া বাবে তেওঁ কৈছিল, পশ্চিমলৈ নৌকাৰে গৈ থাকিলে, পূৱৰ দেশসমূহত ওলাব পাৰি। এদিন কলম্বাচে ভাৰতৰ সন্ধানত পশ্চিম দিশলৈ আটলান্টিকৰ বুকুৱেদি যাত্ৰা কৰি, আমেৰিকা আৱিষ্কাৰ কৰিছিল। প্ৰথমবাৰ তেওঁ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল ১৪৯২ চনত। তাৰ পাছত 'নতুন পৃথিৱী'ৰ সন্ধানত আৰু ৩ বাৰ সমুদ্ৰ ভ্ৰমণত গৈছিল। এইটো তেওঁৰ শেষ তথা চতুৰ্থ ভ্ৰমণৰ সময়ত ঘটা এক ঘটনা। যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল স্পেইনৰ পৰা ১৫০২ চনৰ ১১ মে'ত। তিনিখন জাহাজত বহুত নাৱিকসহ কলম্বাচৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হ'ল। সমুদ্ৰ যাত্ৰাৰসঁচাই ভয়াবহ, অন্তত তেতিয়াৰ দিনত। জাহাজৰ কাঠসমূহ এবিধ পোকে খাই নষ্ট কৰাৰ বাবে ২খন জাহাজ বাদ দিবলগীয়া হৈছিল আৰু শেষত বাধ্য হৈ জামাইকাৰ উত্তৰ সীমান্তত জাহাজ ৰাখি নামিবলগীয়া হ'ল। সেইদিনা আছিল ২৫ জুন ১৫০৩ চন।

আৰম্ভণিতে, জামাইকাৰ স্থানীয় জনজাতিসকলে, আশ্রয়, আহাৰ আদি দিবলৈ সন্মত হ'ল। দিন বাগৰি গ'ল। দিন সপ্তাহ, মাহ। জাহাজ ভাল হোৱা নাই। নতুন সহায় আহি পোৱা নাই। কলম্বাচৰ লগৰীয়া বিলাকো অতিষ্ঠ হৈ চুৰি, ডকাইতিত লাগিল। স্থানীয় লোকসকলে খাদ্য আদিৰে সহায় কৰিবলৈ অনিচ্ছুক হ'ল। এনে অৱস্থাত কলম্বাচৰ মনলৈ এটা বুদ্ধি আহিল। কলম্বাচৰ ওচৰত আছিল এখন মেপ। ইয়াৰ লগত সন্নিবিষ্ট আছিল, তিথি নক্ষত্ৰ, দিন বাৰ, গ্ৰহণৰ তাৰিখ ইত্যাদি। এইখন মেপ দৰাচলতে সেই সময়ৰ সকলো নৌযাত্ৰাৰ নাবিকে প্ৰায়ে ৰাখিছিল। তৈয়াৰ কৰিছিল এজন জাৰ্মান গণিতজ্ঞ আৰু জ্যোতিৰিদে। নাম জোহান্‌চ মূলাৰ ভন কনিচবাগ (১৪৩৬-১৪৭৬)। তেওঁ তৈয়াৰ কৰা তালিকাখনত ১৪৭৫ চনৰ পৰা ১৫০৬ চনলৈ, চন্দ্ৰ, সূৰ্য্য, গ্ৰহকেইটা আৰু আকাশৰ মূল তৰা কিছুমানৰ বিতং স্থান দিয়া আছিল। নাবিকক দিশ নিৰ্ণয়ৰ বাবে এইখন অতীব প্ৰয়োজন। শেষত এইখনেই কলম্বাচক এইবাৰৰ বিপদৰ পৰা ৰক্ষা কৰিলে।

তালিকাখন চাই তেওঁ দেখিলে যে ২৯ ফেব্ৰুৱাৰী ১৫০৪ চন বৃহস্পতিবাৰে এটা পূৰ্ণগ্ৰাস চন্দ্ৰগ্ৰহণ আছে আৰু ই জামাইকাৰ পৰা দৃশ্যমান। লগে লগে কলম্বাচৰ মনলৈ কুটবুদ্ধি আহিল। আন্ধাৰ হোৱাৰ পাছতে চন্দ্ৰ উদয়ৰ লগে লগে গ্ৰহণ আৰম্ভ হোৱাৰ কথা। গ্ৰহণ আৰম্ভ হ'বলৈ ৩ দিন বাকী। সেইদিনা স্থানীয় মুখিয়াল জনৰ সৈতে তেওঁ এখন সভা আয়োজন কৰিলে। কলম্বাচে তেওঁলোকক ক'লে যে, খাদ্য বস্তু যোগাৰ নিদিয়াৰ বাবে ইষ্ট দেৱতা অসন্তুষ্ট হৈছে। এই অসন্তুষ্টি তেওঁ সোনকালে প্ৰকাশ কৰিব। আজিৰ পৰা তিনিদিনৰ পাছত চন্দ্ৰক দেৱতাই বিধি পঠালি দিব আৰু চন্দ্ৰটো জ্বলি উঠিব।

তিনিদিনৰ পাছত, চন্দ্ৰ উদয়ৰ পাছতে দেখা গ'ল— চন্দ্ৰৰ তল অংশটো নাই। ১ ঘণ্টাৰ পাছত আন্ধাৰ নামি আহিল। উজ্জ্বল বগা চন্দ্ৰৰ পৰিৱৰ্তে ৰঙীণ চন্দ্ৰ এটা দেখা গ'ল। কলম্বাচৰ পুত্ৰ ফাৰ্ডিনাণ্ডে উল্লেখ কৰা মতে— লোকসকলে বিৰাট ভয় খালে। সকলোৱে জাকপাতি জাহাজলৈ আহিল আৰু অনুনয় বিনুনয় কৰিলে। দেৱতাক তেওঁলোকৰ হৈ ক'ব লাগে আৰু সন্তুষ্ট কৰিব লাগে। তেওঁলোকে খাদ্যবস্তু আৰু যি লাগে সকলো দিব। পূৰ্ণগ্ৰাস শেষ হোৱাৰ আগে আগে কলম্বাচে পুনৰ সকলোকে দেখা দিলে আৰু জনালে যে দেৱতা সন্তুষ্ট হৈছে। সময়ত গ্ৰহণ ভাগিল। লোকসকলো সন্তুষ্ট হ'ল। কৈ থওঁ— সেইদিনা পূৰ্ণগ্ৰাসৰ সময়, মানে চন্দ্ৰটো সম্পূৰ্ণ ঢাক খাই থকাৰ সময় আছিল ৪৭ মিনিট ৩৬ চেকেণ্ড, অৰ্থাৎ লোকসকলক আভুৱা ভৰাবলৈ যথেষ্ট সময়।

অৱশেষত ৩ মাহৰ মূৰত, ২৯ জুন (১৫০৪ চন) ত কলম্বাচৰ সহায়কাৰী দল উপস্থিত হ'ল। আৰু ৭ নৱেম্বৰত তেওঁলোক স্পেইনলৈ বুলি ঘৰমুৱা হ'ল।

উইকিয়ে উল্লেখ কৰা মতে কলম্বাচৰ হাতত থকা পঞ্জিকাখন জাৰ্মান বিজ্ঞানী জোহাঞ্চ মূলাৰৰ নহয়, সেইখন প্ৰস্তুত কৰিছিল স্পেনিজ গণিতজ্ঞ আব্রাহাম জাকুটোৰে, ৰচক যিয়েই নহওক সত্যটো সেই সময়ত নাবিকসকে হাতত মেপ আৰু কেলেণ্ডাৰ লগত ৰাখিছিল, কম্পাচ অৱশ্যে আছিল, সেই সময়ত ইউৰোপত মধ্যযুগৰ ক্ৰমে অৱসান ঘটিছে আৰু আধুনিক যুগে ভূমুকি মাৰিব ধৰিছে।

শেষত মাৰ্কটোৰেইনৰ উপন্যাসখন। বোধহয় লেখকে কলম্বাচৰ কাহিনীটোৰ গইনা লৈ মাৰ্কটোৰেইনে তেওঁৰ উপন্যাসখন লিখিছিল। নাম ‘এ কনেকটিকাত ইয়াংকি ইন কিং আৰ্থাৰ্চ ক’ৰ্ট’। মূল চৰিত্ৰটো আছিল হঁক মৰ্গান। বিপদৰ সময়ত তেওঁ কলম্বাচৰ বুদ্ধিটো খটুৱাইছিল। মৰগানক শাস্তি হিচাপে জুইত পুৰি মাৰিবলৈ ওলাইছিল, সেই সময়তে হ’বলগীয়া এটি সূৰ্য্যগ্ৰহণৰ ভৱিষ্যত বাণী কৰি তেওঁ কৈছিল যে সূৰ্য্যক তেওঁ ভৃত্য কৰি ৰাখিব পাৰে। যদি তেওঁক মুক্তি দিয়া হয় আৰু তেওঁক মন্ত্ৰী পতা হয়, তেনেহ’লে তেওঁ সূৰ্য্যটো ঘূৰাই দিব।

মাৰ্কটোৰেইনে কেৱল এটা ভুল কৰিলে। তেওঁ উল্লেখ কৰা তাৰিখত (২১ জুন ৫২৮ খৃষ্টাব্দ) কোনো গ্ৰহণ লগা নাছিল। কাহিনীটো প্ৰস্তুত কৰাৰ সময়ত তেওঁ, কোনো পঞ্জিকা চাই লোৱাৰ প্ৰয়োজন আছিল।

কলম্বাচৰ সত্য ঘটনাটোৰ আলমত পশ্চিমত আৰু দুখন মান কল্প কাহিনী লিখা হৈছে।

(আগলৈ)
